U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **L. X. L.**, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2006, č. j. 14 Az 448/2003 - 62,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2003, č. j. OAM-3222/VL-19-17-2003, žalovaný neudělil žalobci (dále též „stěžovatel“) azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, ve které namítal, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci. Tvrdil, že byl nucen opustit Čínu za velmi zoufalé a bezvýchodné životní situace a domníval se, že jeho problémy lze posoudit jako důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Tuto žalobu krajský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl.

Rozsudek stěžovatel napadl kasační stížností. Krajskému soudu vytýká, že nesprávně interpretoval § 2 odst. 6 ve spojení s § 12 zákona o azylu. Konstatuje, že zemi původu opustil kvůli existenčním problémům spojených s jeho neschopností splácet pohledávky bankám a soukromým věřitelům, kteří ho pronásledovali a fyzicky napadali. V této souvislosti se důvodně obával o svůj život. Dalším důvodem jeho žádosti byla skutečnost, že v zemi původu pociťoval pronásledování pro svou katolickou víru, přičemž popsal i incident, kdy mu policie zabraňovala tuto víru praktikovat. Stěžovatel namítá, že tyto důvody jsou podřaditelné pod pojem pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu nebo minimálně pod důvody stanovené pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhnul napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, tzn. z hlediska splnění podmínek řízení. V případě, že by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, rozhodoval by následně o její přijatelnosti podle § 104a s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30, dostupné na www.nssoud.cz). Kasační stížnost stěžovatele je však nepřípustná, a to z následujících důvodů.

Všechny stěžovatelovy kasační námitky jsou namítány z hlediska § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustně. Podle tohoto ustanovení stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS). V dané konkrétní situaci pak stěžovatel v žalobě napadl pouze otázku udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), ač nepochybně z žalobou napadeného rozhodnutí věděl o způsobu, jakým žalovaný posoudil jeho situaci z hlediska § 12 a § 2 odst. 6 zákona o azylu. Podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Dnem doručení rozhodnutí žalovaného byla středa 15. 10. 2003. Lhůta pro podání žaloby pak tedy uplynula ve čtvrtek 30. 10. 2003. Podáním ze dne 11. 3. 2004, v němž stěžovatel uváděl, že žalovaný se nevypořádal se skutečností, že o azyl žádal i z důvodů náboženských, tj. namítal nesprávné právní závěry soudy ve vztahu k § 12 a § 2 odst. 6 zákona o azylu, již stěžovatel nemohl žalobní body rozšířit. Námitku stejného obsahu vznesl stěžovatel i během jednání před krajským soudem (16. 10. 2006). Ani tímto způsobem již stěžovatel nemohl řádně uplatněné žalobní body rozšířit. Žádný z důvodů uvedených v kasační stížnosti tak stěžovatel řádně neuplatnil v řízení před krajským soudem.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 4 a § 120 s. ř. s.]

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu